

Trækfærgen slæbes sidelæns over Elben ved Rathen. Den tjener sig godt hjem med 2,50 euro pr. person t/r og snesevis af stopfyldte afgangse på en dag.

Et kig ned fra Bastei-klipperne over Rathen. I teltet for neden opføres friluftsspil, når ikke corona er på spil.

Kig ned over Elben, der bl.a. besejles med dampskib fra Dresden

Sandstensbroen fra 1851 ved Basteiklipperne. I baggrunden den skovklædte naturpark med taffelbjerge.

Klassisk tysk fastfood: Tyk kogt pølse med sjasket kartoffelsalat. Det er slet ikke konkurrencedygtigt med maden på de små etniske restauranter i Dresden.

Smukke Saksiske Schweiz

Blot en halv times kørsel fra storbyen Dresden ligger den skønne naturpark »Det Saksiske Schweiz«

TEKST & FOTO: HENRIK KÖHLER
redaktion@midtjyllandssavis.dk

Sommerferien er henlagt til den tyske storby Dresden i det sydøsttyske. Efter nogle dage i café-minefeltet i Alaunstrasse, er det tiden til en ud-af-byen oplevelse. Blot en halv times kørsel i sydøstlig retning ligger naturparken, der går under betegnelsen »Det Saksiske Schweiz«. En betegnelse der straks bringer billeder op på nethinden a la: Spidse sneklædte

bjergtinder og frodige grønne enge med græsende kvæg med klokke om halsen. Sådan er virkeligheden ikke præcis. Dog, Himmelbjerget rager jo heller særlig højt op i himmelen, men er smukt alligevel. Vi kører ad vejen langs Elbens nordlige bred. Den bugter sig gennem et område hvor landsbyerne ligger tæt. Der er romantik med bondegårde og charmerende gammel byggestil i de mange små flækker, vi kører igennem. Det er godt for sjælen efter nogle livlige dage i storbyen, hvor den overvejende byggestil er kendetegnet af den ferske Sovjet-arkitektur. Utallige skilte med »Zimmer frei« tyder på, at vi er i ferieland her med udsigt til den smukke flod, men også, at der er mange ledige værelser her midt i juli måned. Inden længe spotter vi et af de karakteristiske taffelbjerge »Lilienstein« i det fjerne.

Det kræver et billede. Bjergformationer bliver aldrig helt business as usual for fladlængende som os.

Ligger pittoresk ved Elbens bred

Snart nærmer vi os målet, nemlig landsbyen Kurort Rathen, der ligger pittoresk ved Elbens bred. En gigantisk p-plads med parkeringsafgift på en mark indikerer, at vi ikke er de første hvide mennesker her. Så over en jernbane og ned mod landsbyen hvor endnu en stor p-plads åbenbarer sig. P-plads eller ej, - det er gudesmukt her. En lille passagererfærge trækkes i pendulfart over floden med knapt 100 passagerer pr. tur. Køen for at komme om bord er uendelig lang, så vi går på opdagelse i den lille by Rathen med sine 400 indbyggere. På et Gaststätt får vi serveret tysk fastfood.

Det smager, sjovt nok, som tysk fastfood. I hele byens længde løber en international jernbane. Der er faktisk et trinbrædt over for, hvor vi sidder, men næsten ingen af togene holder. En lokal fortæller, at tjekkerne benytter banen som primær transportvej for gods ud af landet i mangel af en havn. Tjekkiets og Polens grænser ligger lige rundt om hjørnet. Det tager lige spidsen af idyllen, når sådan et godstog med 20 - 30 vogne kommer bragende med 10 minutters intervaller, men det er endnu ikke lykkes at få banen lagt om, så den ikke skal gennem idylliske Rathen. Vi tager tillob og stiller op i køen til færgen. Det bliver myndigt gjort opmærksom på at mundbindene skal på, før vi klumper os sammen på det lille dæk. Overfarten tager blot 2 - 3 minutter, hvor færgen trækkes sidelæns

til nordbredden af en stålwire. En smuk lille borgruin over vore hoveder er midlertidig lukket. Så begynder opstigningen mod de legendariske Bastei-klipper. Stien er, lidt overdrevent, veltilrettelagt med trapper og gelænder, og man er aldrig et sted hvor ikke man kan spotte 5-10 andre vandrere, men det er til at leve med.

Opera i det fri

På en nogenlunde vandret sted, overskygget af store tætte træer, står en mandlig operasanger og synger »Heidenrösslein« – hederosen, hvor teksten er et kærlighedsdigt af Wolfgang Goethe. Nu stiger kunsten godt nok. Jeg sender en tanke til min tysklærerinde i Haderslev Fru Gertrud Körner, der kun var halvanden meter høj, fraregnet opsat franskbrødshår og plateausko med mindst 12 cm hæl. Tysk lærte jeg aldrig af hende, men derimod en masse remser, regler og undtagelser. Når så et af de formastelige ord forekom i en tekst, var gode dyr rådne, for jeg anede ikke hvad der skete

med endelsen på det ene eller andet ord. Her holdt Fru Körner sig ikke tilbage for, med skinger og voldsom stemmeføring, at basunere sin fortvivelse over mine manglende evner, ud over klassen. Men »Heidenrösslein« fik vi sunget, det skal hun have!

Fascinerende udsigt

Stien er lang og endeløs som en tysktid anno 1970, men omsider er vi fremme ved den historiske bro. Her opdager vi, at de fleste besøgende ikke benytter stien, men holder på en p-plads et stenkast herfra. Lidt usportsligt, må man nok sige. Udsigten til de mange fritstående sandstenstinder er fascinerende. Flere af dem er i færd med at blive bestegte af klatrere lige for øjnene af os. Der er en del turister på besøg denne søndag, så der er lidt kø her og der, hvis man skal have en selfie uden at andre kommer med på billedet. Det er naturligvis ikke ufarligt at bestige de lodrette klipper og folk bliver hvert år dræbt i forsøget derpå. Broen befinder sig 305 meter over havets overflade

og 194 meter over Elben, som syner uendeligt langt væk. Ikke underligt, at det her sted er et tillobsstykke, der årligt besøges af en million gæster.

Tankens frihed

Så er vi klar til nedturen. På samme sted i skoven er sangeren nået til: »Die Gedanken sind frei«. Endnu en klassiker fra den tyske sangskat. Den kan spores tilbage til 1810, men ophavsmanden er ukendt. Sangen handler om tankens frihed, som ingen kan forhindre en i at have. Af samme grund var den forbudt under det tredje rige. Man kan godt gå hen blive lidt højstemt og eftertænk som sådan en søndag eftermiddag i Saksen. Tilbage ved flodbredden får vi mængdet os til en plads på en udendørs café. På færgen hører vi et ungt par tale dansk. De eneste danskere vi møder i ni dage, takket være corona. På hjemturen slår vi en sløjfe forbi den imponerende borg Königstein, der troner majestætisk fra toppen af en høj klippe. Den kunne nok være en udflugt værd i sig selv,

men sønnens udflugtskvote er fyldt op, så vi lader den få borgfred. Lige om lidt skal vi til Polen, - europas mest eksotiske ferieland – og samtidig det mest undervurderede.

: fakta

NATURPARKEN

Naturparken Saksiske Schweiz ligger på grænsen mellem Tyskland, Tjekkiet og Polen. Syv millioner gæster årligt området. I 1824 konstrueredes en træbro mellem klippetoppene ved Bastei. Den blev i 1851 erstattet af en 76 meter lang bro af sandsten. Vandrer- og klatresport er det helt store hit. Nationalparken har 1106 fritstående sandstenstinder og 21.000 klatreruter. Klipperne blev skabt for en million år siden ved vanderosion.